

ΛΟΡΕΝ ΜΑΪΡΑΚΛ

10

Δέκα
και...
ανέμελες

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ΤΕΝ
Από τις Εκδόσεις DUTTON CHILDREN'S BOOKS, Νέα Υόρκη 2011
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Δέκα και... ανέμελες**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Myracle
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μοσχή
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Myracle Factory, LLC, 2011

All rights reserved including the reproduction in whole or in part
in any form. This edition published by arrangement with Lauren Myracle.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2012, 4.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-526-7

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του συγγραφέα κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΛΟΡΕΝ ΜΑΪΡΑΚΛ

Δέκα
και...
ανέμελες

Μετάφραση:
Φωτεινή Μοσχή

*Στους Φράνσις Άνταμς
και Κλόι Τσάτφιλντ,
πάντα τρελοί και καταπληκτικοί!*

Μάρτιος

Το θέμα με τα γενέθλια είναι ότι είναι αστραφτερά και λαμπερά και κάνουν κάθε κορίτσι να νιώθει ξεχωριστό. Και ξέρετε κάτι; Εκείνο το πρωί, το κορίτσι των γενεθλίων ήμουν εγώ! Από εκείνη τη μέρα ήμουν δέκα χρονών. Από εκείνη τη μέρα –δεν το πίστευα– εγώ, η Γουίνι Πέρι, έμπαινα στον κόσμο των διψήφιων αριθμών.

Είναι ένας αστραφτερός κόσμος, ο κόσμος των πιο υπέροχων πραγμάτων. Ακόμα και ο αέρας εκείνη τη μέρα έλαμπε και έκανε τα πρόσωπα της αδελφής και του αδελφού μου να λάμπουν. Η μυρωδιά του πρωινού γέμισε τα ρουθούνια μου. Κάπου μακριά πετούσαν μονόκεροι. Μπορεί να ήταν αόρατοι, εντάξει. Αλλά σίγουρα κάπου πετούσαν.

Και παρόλο που ήταν Τετάρτη και το πάρτι μου θα γινόταν το Σαββατοκύριακο, εγώ και πάλι ένιωθα ξεχωριστή. Πιο ξεχωριστή μάλιστα γιατί έτσι θα είχα δύο μέρες αφιερωμένες σ' εμένα – τη σημερινή και την ημέρα του πάρτι μου! Δεν ένιωθα τύψεις, βέβαια, γιατί ο Τάι και η Σάντρα θα είχαν τις δικές τους μέρες

στα δικά τους γενέθλια. Όλοι οι άνθρωποι σ' ολόκληρο τον κόσμο είχαν γενέθλια, οπότε ήταν απολύτως δίκαιο.

«Χρόνια πολλά, Γουίνι», είπε η μαμά πλησιάζοντας το τραπέζι και βάζοντας μπροστά μου μια πιατέλα. Στην πιατέλα υπήρχε ένα τοστ με ένα κεράκι στη μέση.

«Τι γλυκό!!!» είπα.

«Κάνε ευχή! Κάνε ευχή!» φώναξε ο Τάι. Ο Τάι ήταν τριών προς τα τέσσερα και λάτρευε τις ευχές. Λάτρευε σχεδόν τα πάντα, βασικά, εκτός από τις ψείρες και τα χνούδια στο πάτωμα, ιδίως αν ήταν μικρά, μαύρα και έμοιαζαν με αράχνες.

«Δεν μπορεί να κάνει ευχή με τοστ», είπε η Σάντρα στον Τάι. Στράφηκε προς το μέρος μου και τα λαμπερά μαλλιά της κυμάτισαν χαρακτηριστικά. Η αδελφή μου είχε πολύ όμορφα μαλλιά. «Δεν μπορείς να κάνεις ευχή με τοστ, Γουίνι».

Της έριξα ένα βλέμμα. Μόνο και μόνο επειδή είχε ωραία μαλλιά δε σήμαινε ότι τα ήξερε όλα. Μερικές φορές τα ήξερε. Πολλές φορές. Αλλά κάποιες άλλες δεν είχε ιδέα. Τελεία και παύλα.

«Βασικά, κάνεις λάθος», της είπα και έκλεισα σφιχτά τα μάτια μου και έκανα την ευχή μου: *Μακάρι, αχ, μακάρι, να είναι αυτά τα πιο ωραία γενέθλια που έχω περάσει ποτέ.*

Άνοιξα τα μάτια μου, σούφρωσα τα χείλη μου και

φύσηξα τη μικρή φλογίτσα. Έσβησε και απ' το φιτίλι ανέβηκε μια μικρή τολύπα καπνού.

«Βλέπεις;» είπα.

«Βλέπω απλώς ότι έσβησες ένα κερί», απάντησε η Σάντρα.

«Τη μέρα των γενεθλίων μου, που σημαίνει ότι έκανα και μία ευχή. Γι' αυτό πάρ' τα, σκατούλα».

Ο Τάι έφτυσε το γάλα του.

«Σκατούλα», είπε.

«Γουίνι, δε νομίζω ότι μιλάνε έτσι τα κορίτσια που γίνονται δέκα χρονών», είπε η μαμά.

«Ναι, Γουίνι», είπε η Σάντρα.

«Σάντρα, σταμάτα», είπε η μαμά.

«Ναι, Σάντρα. Σωστά, σκατούλα».

«Σκατούλα!» φώναξε ο Τάι.

«Σταματήστε και οι δύο», είπε η μαμά δείχνοντας τον Τάι, για να μας θυμίσει τα αυτάκια του.

Ο Τάι σήκωσε το χέρι του αλλά δεν περίμενε να του δώσουν το λόγο.

«Οι φάλαινες κάνουν σκατούλες, το ίδιο και οι γορίλλες». Μόνο που το είπε «γολίλλες» γιατί δεν έλεγε ακόμη πολύ καλά το «ρ». «Και οι αράχνες, νομίζω». Σούφρωσε τα χειλάκια του και κοίταξε τη μαμά. «Ε;»

Η μαμά κράτησε την ανάσα της, κάτι που έκανε συχνά και περιλάμβανε τοποθέτηση των δαχτύλων της στο μέτωπό της και το να μένει πολύ ήσυχη με έναν τρόπο που μας υποδήλωνε πολύ φωναχτά ότι

καλά θα κάναμε να μείνουμε κι εμείς το ίδιο ήσυχοι.

Αναστέναξε, δείχνοντας ότι είχε ηρεμήσει.

«Γουίνι, μεγαλώνεις, κάτι που είναι πολύ ωραίο. Σημαίνει ότι πρέπει να αρχίσεις να φέρεσαι και σαν μεγάλη».

Μπλιαχ, σκέφτηκα και σούφρωσα τη μύτη μου.

«Το να γίνεσαι δέκα χρονών είναι πολύ σημαντικό. Νέες ευθύνες, νέες προσδοκίες...»

«Νέες ευκαιρίες να γίνεις ακόμα πιο παράξενη απ' ό,τι είσαι», είπε η Σάντρα αντιγράφοντας το μαμαδίστικο αλλά ειλικρινές ύφος της μαμάς. Έσκυψε στο τραπέζι και έπιασε το χέρι μου. «Νέες ευκαιρίες να σε κοροϊδεύουν οι άλλοι και να σε φωνάζουν τρελάρα».

«Μη μιλάς έτσι στην αδελφή σου», είπε η μαμά.

Ο Τάι γέλασε.

«Σκατούλα! Τρελάρα! Κάν' τα στο παντελόني σου, σκατουλοτρελάρα».

Προσπάθησα πολύ να μη γελάσω. Η Σάντρα δεν ήταν κακιά. Τα έλεγε όλα αυτά για πλάκα. Και είχε πλάκα. Αν όμως γελούσα, θα χαιρόταν πάρα πολύ για την εξυπνάδα της και το κεφάλι της θα φούσκωνε σαν τα ζαχαρωτά που έψηνε ο Τάι στα μικροκύματα. Και τα ζαχαρωτά ήταν ήδη αρκετά παραφουσκωμένα πριν καν ψηθούν.

Τα ζαχαρωτά του Τάι μεγάλωναν συνέχεια μέσα στα μικροκύματα καθώς γυρνούσαν γύρω γύρω πά-

νω στο δίσκο. Μεγάλωναν μέχρι που άρχιζαν να βγάζουν φουσκάλες και μετά έσκαγαν, πετώντας στα τοιχώματα του φούρνου κολλώδη ζάχαρη. Μερικές φορές, κάποιο απ' τα ζαχαρωτά δεν έσκαγε και έβγαζε απλώς ένα θλιβερό ήχο σαν ξεφούσκωμα. *Πλοοοοοφ!* Μέχρι που το μόνο που έμενε ήταν μια θλιβερή επίπεδη λιμούλα από ζάχαρη.

Δεν ήθελα να εκραγεί ούτε να ξεφουσκώσει η Σάντρα. Συνήθως. Γι' αυτό την κλότσησα.

«Έι!»

«Κορίτσια!» μας μάλωσε η μαμά.

«Πιστεύω ότι η Σάντρα πρέπει να θυμάται ότι είναι τρία χρόνια πιο μεγάλη από μένα και πρέπει να φέρεται πιο ώριμα», είπα. «Εσείς τι πιστεύετε, μητέρα;»

«Συμφωνώ απολύτως», είπε η μαμά.

Γύρισα στη Σάντρα και ανασήκωσα τα φρύδια μου. *Άρπα τη*, έλεγαν τα φρύδια μου, γιατί ένα από τα ταλέντα μου ήταν η ικανότητα να κάνω ολόκληρες συζητήσεις χρησιμοποιώντας μόνο τις λεπτές γραμμές πάνω από τα μάτια μου.

Δυστυχώς, η Σάντρα είχε κι εκείνη το ίδιο ακριβώς ταλέντο. Ανασήκωσε τα φρύδια της σαν να έλεγε: *Α, ναι; Δε με νοιάζει καθόλου.*

Η μαμά με κοίταξε σκεπτικά.

«Μπορεί να έχει κάποια βάση αυτό που είπε η Σάντρα όμως».

«Είπα κάτι καλό;» ρώτησε η Σάντρα.

«Όχι», είπα εγώ. Δε θυμόμουν να έχει πει τίποτα καλό απ' το πρωί. «Δεν είπες τίποτα καλό, ε, Τάι;»

«Δε μου αρέσουν οι αράχνες», είπε ο Τάι. «Ανήκουν στη φύση και η φύση πρέπει να είναι έξω απ' το σπίτι».

«Τι είπες η Σάντρα, μαμά;» ρώτησα.

«Να, ότι...»

«Τι;»

«Να... βασικά, ότι είσαι...»

«Α, ξέρω!» είπε η Σάντρα. «Ότι θα σε κοροϊδεύουν επειδή είσαι παράξενη». Σχημάτισε μια γροθιά και την τίναξε στον αέρα. «Ζήτω!»

«Βούλωσέ το», της είπα, γιατί τώρα είχα πληγωθεί λιγάκι. «Μαμά, πιστεύεις ότι θα με κοροϊδεύουν;»

«Όχι, αγάπη μου», είπε η μαμά. «Δεν πρόκειται να σε κοροϊδέψει κανείς».

«Εκτός από μένα», είπε η Σάντρα.

«Αλλά, Γουίνι, η αλήθεια είναι ότι είσαι...»

Περίμενα να πει κάτι. Δεν έλεγε τίποτα, οπότε συμπλήρωσα εγώ την πρόταση: «Αξιολάτρευτη; Πανέξυπνη; Η ιδιοφυΐα της οικογένειας;»

«Θα 'θελες», είπε η Σάντρα.

Κοίταξα τη μαμά και το στομάχι μου χοροπήδησε, γιατί είδα μια ανήσυχη μαμά, η οποία πλησίαζε πολύ την Αχ! Πώς μεγάλωσε το μωρό μου μαμά, η οποία με τη σειρά της πλησίαζε ανησυχητικά την Αχ! Μακάρι να μπορούσα να σε κρατήσω για πάντα κλεισμένη σε μια γυάλα μαμά.

Χαλάρωσε την έκφρασή της.

«Είσαι ο εαυτός σου, αυτό είναι όλο. Είσαι μοναδική».

Τόσο σασπένς γι' αυτό;

«Φυσικά και είμαι μοναδική», είπα. «Γι' αυτό με λένε Γουίνιφρεντ».

«Ορίστε;» είπε η Σάντρα.

«Γουίνιφρεντ», είπα. «Πόσες άλλες Γουίνιφρεντ ξέρεις, μου λες;» Δεν περίμενα να μου απαντήσει. «Δεν ξέρεις καμιά, γιατί το Γουίνιφρεντ είναι εξαιρετικά μοναδικό όνομα».

Ο Τάι χτύπησε το πιρούνι στο πλαστικό του πιάτο.

«Τάιλερ Τζέιμς Πέρι», ανακοίνωσε, και το Πέρι το είπε «Πέλι». «Αυτός είμαι εγώ».

«Κι εγώ η Γουίνιφρεντ Πέρι: έξυπνη, μοναδική και παράξενη. Και αν θέλετε να ξέρετε, μ' αρέσει να είμαι εγώ».

«Πάλι καλά», είπε η Σάντρα, «γιατί δεν είχες κι άλλη επιλογή». Έκοψε μια μεγάλη δαγκωματιά απ' το ψωμάκι της. «Αν και, για να είμαστε ακριβείς, η μαμά και ο μπαμπάς σου έδωσαν το όνομά σου όταν ήσουν μωρό, πριν γίνεις παράξενη. Και μετά επέλεξες συνειδητά να γίνεις παράξενη, που, αν το καλοσκεφτείς, είναι από μόνο του παράξενο».

«Όχι, έτσι γεννήθηκα», είπα.

Το σκέφτηκε για λίγο και μετά είπε: «Όχι. Για λίγο ήσουν κανονική. Πριν μάθεις να μιλάς». Ανασήκωσε τους ώμους της. «Αλλά εμένα δε με πειράζει που εί-

σαι παράξενη. Μπορεί να χρειάζεται να περπατάς μακριά μου όταν πηγαίνουμε για ψώνια αλλά, κατά τ' άλλα, μια χαρά».

«Χαχά», της είπα.

«Νομίζω ότι περιέπλεξα τα πράγματα λίγο περισσότερο απ' ό,τι έπρεπε», είπε η μαμά. Έβαλε τα χέρια της στους ώμους μου. «Το μόνο που ήθελα να πω ήταν ότι, παρόλο που το να είσαι μοναδικός είναι υπέροχο, μπορεί να είναι και δύσκολο μερικές φορές».

«Μα...»

«Δε λέω ότι θα είναι σίγουρα, λέω ότι μπορεί και να είναι. Απ' την άλλη, όμως, το να μεγαλώνεις είναι έτσι κι αλλιώς δύσκολο».

«Όχι για μένα».

Η μαμά γέλασε.

«Καλά, καλά. Ξέρεις κάτι, Γουίνι; Είσαι ένα απίστευτο κορίτσι και ξέρω πως ό,τι και αν βρεις στο δρόμο σου θα μπορείς να το αντιμετωπίσεις».

«Επιτέλους, κάποιος που έχει καταλάβει τι γίνεται εδώ πέρα», αναφώνησα. «Και έχεις δίκιο, μπορώ, ευχαριστώ για το υπέροχο κομπλιμέντο. Ευχαριστώ επίσης για το καταπληκτικό πρωινό, για το οποίο κόπιασες τόσο πολύ, και για το απίθανο γάλα με κακάο, που δε μου έχεις βάλει ακόμη αλλά ξέρω ότι θα μου φτιάξεις. Επίσης, πάνω απ' όλα, σ' ευχαριστώ πολύ που με γέννησες και που με έβγαλες Γουίνιφρεντ και που με άφησες να είμαι μοναδική».

Σταμάτησα γιατί ένιωθα ότι είχα ξεχάσει κάτι, αλλά δεν μπορούσα να σκεφτώ τι.

«Α! Ξέρω ότι βοήθησε κάπως και ο μπαμπάς, οπότε πες και σ' αυτόν ευχαριστώ».

«Μάλιστα», είπε η μαμά. Έσκυψε και με φίλησε στο μάγουλο. «Παρακαλώ, Γουίνι».

Το Σάββατο βοήθησαν όλοι να κάνουμε το σπίτι μας να φαίνεται στοιχειωμένο, γιατί αυτό ήταν το θέμα του πάρτι μου. Ήταν ένα πάρτι σε στοιχειωμένο σπίτι, με ιστούς αράχνης να κρέμονται απ' το ταβάνι και έναν ψεύτικο αρουραίο και τρομακτικούς ήχους και βογκητά που έβγαιναν από ένα *σιντί* με ψεύτικους ήχους που μου είχαν κάνει δώρο η μαμά και ο μπαμπάς μαζί με το ολοδικό μου *σιντί πλείερ*. Είχα ζητήσει *iPod* αλλά η μαμά και ο μπαμπάς είχαν πει: «Ε... όχι», οπότε μου πήραν *σιντί πλείερ*. Κανένα πρόβλημα!!!

Το *σιντί* με τους τρομακτικούς ήχους ήταν πολύ ωραίο, αλλά το καλύτερο σημείο του πάρτι ήταν στο υπόγειο. Είχαμε βάλει ξηρό πάγο –ήταν πολύ τρομακτικά– και εκεί βρισκόταν και η Σάντρα με ένα απίθανο μαύρο βελούδινο φόρεμα μάγισσας και ένα ακόμα πιο απίθανο μυτερό μαύρο βελούδινο καπέλο.

Το σκηνικό αυτό θα τους κατατρόμαζε όλους. Ανυπομονούσα απίστευτα!

Πρώτη ήρθε η Αμάντα, γιατί ήταν η καλύτερή μου φίλη και έτσι έπρεπε να γίνει. Και ο λόγος για τον οποίο ήταν η καλύτερή μου φίλη ήταν γιατί της άρεσαν οι ιδέες μου και γελούσε με τα αστεία μου και ήταν πρόθυμη να κάνουμε πατίνια όποτε είχαμε διάθεση για πατίνια, παρόλο που δεν ήμασταν και πολύ καλές και πέφταμε συνέχεια.

Ήταν επίσης η καλύτερή μου φίλη γιατί ήταν απόλυτα και πραγματικά καλή, από την κορυφή ως τα νύχια. Αν ήταν χρώμα, θα ήταν κίτρινο καναρινί. Αν ήταν πουλί, θα ήταν, φυσικά, καναρινί. Αν ήταν οποιαδήποτε άλλη, εκτός από τον εαυτό της, η αληθινή Αμάντα θα μου έλειπε τόσο πολύ χωρίς καν να το ξέρω. Δε θα γελούσα τόσο πολύ ούτε θα έκανα τόσες βλακειές και δε θα είχα μια υιοθετημένη γάτα που την έλεγαν Γλύκα, που δεν ήταν δική μου και δεν έμενε σπίτι μου αλλά ήταν σαν δική μου. Η ζωή θα ήταν απαίσια.

Μετά ήρθε η Σαντέλ. Ενώ εγώ και η Αμάντα ήμασταν φίλες από πάντα, η Σαντέλ είχε εμφανιστεί στην τρίτη δημοτικού και είχε γίνει γρήγορα η δεύτερη καλύτερη φίλη μας. Της άρεσαν τα ρούχα και το μακιγιάζ, αν και δεν την άφηναν να βάφεται, παρά μόνο μέσα στο σπίτι, για πλάκα. Για μένα, τα ρούχα και το μακιγιάζ δεν είχαν καμιά σχέση με την πλάκα και ήταν μάλιστα ακριβώς το αντίθετο. Μπλιαχ! Ακόμα και η λέξη *κραγιόν* με έκανε να αηδιάζω.

Η Σαντέλ όμως δεν ήταν απλώς λάτρης των κραγιόν. Ήταν αστεία και διασκεδαστική και, όταν κάτι δεν της άρεσε, έγερνε το γοφό της και έλεγε: «Ω, όχι!!!». Επίσης έλεγε: «Τι αγένεια», αν κάποιος έκανε κάτι αγενές, και ξεφυσούσε πολύ επιδεικτικά. Με έκανε να χαχανίζω ακόμα και αν ήμουν εγώ αυτή που υποτίθεται ότι έκανε κάτι αγενές.

Μετά τη Σαντέλ ήρθε η Μαξίν και μετά η Λουίζ και η Κάρεν. Η Κάρεν υποτίθεται ότι ήταν η καλύτερη φίλη της Λουίζ αλλά ήταν μάλλον το σκυλάκι της, κάπως έτσι είχαν τα πράγματα. Παρόλο που ήταν κανονικό κορίτσι όπως εμείς και όχι σκύλος.

Η τελευταία που ήρθε ήταν η Ντίνα Ντιβάιν. Η Ντίνα ήταν παχουλή και άσπρη σαν το γάλα και δε μαύριζε ποτέ ούτε καν το καλοκαίρι. Δεν το λέω από κακία. Ή μήπως... Ουφ! Ήταν κακία; Δεν την αντιπαθούσα πάντως. Ήταν απλώς συνέχεια αγχωμένη. Μερικές φορές ανησυχούσα ότι θα... έσπαγε ή θα έβαζε τα κλάματα. Ή ότι θα γελούσε με το στόμα της πολύ έντονα αλλά όχι με τα μάτια της.

Αλλά ήμουν αναγκασμένη να την καλώ στα πάρτι μου είτε το ήθελα είτε όχι γιατί με ανάγκαζε η μαμά. Ο μπαμπάς και ο κύριος Ντιβάιν ήταν συνάδελφοι, αυτός ήταν ο λόγος.

Άφησαν όλες τα δώρα τους στο καθιστικό και, όσο ήταν εκεί, στέκονταν στον πάγκο με τα τατουάζ, για τον οποίο ήταν υπεύθυνος ο μπαμπάς. Χρησιμο-

ποιούσε μια υγρή πετσέτα για να βάλει μια μικρή νεκροκεφαλή ή μια αράχνη ή μια μαύρη γάτα στο μάγουλο κάθε κοπέλας. Ή, στην περίπτωση της Λουίζ, και τα τρία μαζί. Τέτοια ήταν η Λουίζ – τα ήθελε όλα.

Όμως, απ' την άλλη, κι εγώ έβαλα τον μπαμπά να μου κάνει και τα τρία σχέδια. Τον έβαλα να μου τα κάνει από νωρίς, μια που ήμουν το κορίτσι των γενεθλίων, και τελικά κατέληξα με κάμπουσα τατουάζ από κάθε σχέδιο και δέκα αράχνες (μια που γινόμουν δέκα χρονών) να ανεβαίνουν στο χέρι μου η μία πίσω απ' την άλλη.

Όπως είπα, ήμουν το κορίτσι των γενεθλίων.

Μετά τα τατουάζ φώναξα όλα τα κορίτσια στην κορυφή της σκάλας που οδηγούσε στο υπόγειο. Κοίταξα γύρω μου και έβγαλα μια φωνή: «Αμάντα, η παρουσία σου είναι απαραίτητη εδώ μπροστά!»

Ήθελα να είναι μπροστά μαζί μου. Έτσι κάνουν οι κολλητές.

«Με ξεκούφανες», παραπονέθηκε η Λουίζ.

«Ναι, σιγά!»

Η Αμάντα ήρθε κοντά μου και έπιασα το χέρι της. Ακόμα και χωρίς τα έξτρα τρομακτικά αξεσουάρ, το υπόγειό μας ήταν από μόνο του τρομακτικό, αν σκεφτεί κανείς πόσο παλιό και παλιομοδίτικο ήταν το σπίτι μας. Τα σκαλιά έτριζαν και είχαν ρόζους και μερικές φορές βρίσκαμε ψόφιες κατσαρίδες. Στον τοίχο κατά μήκος της σκάλας υπήρχε μια κρυφή κατα-

πακτή και, αν την άνοιγες, το μόνο που έβρισκες ήταν... σκόνη. Ήταν σαν να κοιτάζεις σε ένα φέρετρο ή να κοιτάζεις μέσα από ένα φέρετρο. Ανατριχιαστικό.

«Είστε έτοιμοι;» ρώτησα. «Αν όχι, αυτή είναι η τελευταία σας ευκαιρία να το πείτε, ιδίως αν έχετε υψηλή πίεση ή φοβάστε το σκοτάδι ή έχετε τάση για λιποθυμία. Αν κάποια είναι έγκυος ή νομίζει ότι μπορεί να είναι έγκυος, θα πρέπει να συμβουλευτεί το γιατρό της πριν προχωρήσει».

«Γουίνι», είπε η Αμάντα και με σκούνησε με το πόδι της.

«Τι;» είπα. Αυτό έγγραφαν όλες οι πινακίδες στο λούνα παρκ Σιξ Φλαγκς. Αν είχα μάλιστα ένα ξύλινο ομοίωμα για να μετράω το ύψος των παιδιών όπως έκαναν εκεί, θα ήταν ξεκαρδιστικό! Θα το έβαζα στην κορυφή της σκάλας και θα τις ανάγκαζα όλες να μετρηθούν!

Δεν πειράζει. Την επόμενη φορά.

Η Λουίζ σήκωσε το χέρι της.

«Ναι;» είπα.

«Πρώτα απ' όλα, όχι, δεν είμαι έγκυος».

«Ευχαριστώ, Λουίζ, που ξεκαθάρισες αυτή την απορία μας, παρόλο που ήμουν σχεδόν σίγουρη ότι δεν είσαι».

«Αλλά δεν καταλαβαίνω τι σχέση έχει το στοιχειωμένο σπίτι. Τα στοιχειωμένα σπίτια είναι για το Χάλοουιν».

Τότε γιατί ήθελες να κάνεις τρία τατουάζ; ήμουν έτοιμη να ρωτήσω, και θα το έκανα αν δεν ήμουν κι εγώ η ίδια σκεπασμένη από πάνω μέχρι κάτω με τατουάζ.

«Ναι, τα στοιχειωμένα σπίτια είναι για το Χάλοουιν», είπα. «Έχεις δίκιο».

«Τότε γιατί...»

«Αλλά παρ' όλα αυτά», φώναξα και σήκωσα το δάχτυλό μου στον αέρα, «δεν είναι μόνο για το Χάλοουιν, έτσι δεν είναι;» Έδειξα με το δάχτυλό μου το στήθος της Λουίζ. «Πιστεύεις δηλαδή ότι τα φαντάσματα κοιμούνται τις υπόλοιπες τριακόσιες εξήντα τέσσερις μέρες του χρόνου που δεν είναι Χάλοουιν;»

«Όχι αλλά...»

Τέντωσα ακόμα πιο πολύ το δάχτυλό μου.

«Απαγορεύεται να κυκλοφορούν οι μάγισσες αν δεν είναι τριάντα μία Οκτωβρίου; Δεν είναι λίγο άδικο αυτό;»

«Απλώς...»

«Ακριβώς», είπα. Το δάχτυλό μου ήταν ένα σπαθί κι εγώ ο σπαθομά... Ξιφομάχος, βασικά. Τέλος πάντων. «Λοιπόν, ας κρατήσουμε για τον εαυτό μας τις αρνητικές σκέψεις, εντάξει;» Κούνησα απειλητικά τα φρύδια μου. «Εκτός αν φοβάσαι; Αυτό προσπαθείς να μας πεις, Λουίζ;»

Μου έριξε ένα βλέμμα γιατί ξέραμε και οι δύο ότι δεν ήταν έτσι. Εντάξει, η Λουίζ μπορεί να μην ήταν

όσο γενναία ήμουν εγώ αλλά σίγουρα δεν ήταν κότα. Μια φορά στη γυμναστική είχε κάνει την άρρωστη γιατί βαριόταν να παίξει μπάσκετ. Είπε: «Ποπό, νιώθω ότι θα λιποθυμήσω». Και κατέρρευσε στο πάτωμα και δεν άνοιξε τα μάτια της ούτε όταν τη σκούνησαν οι άλλες. Ένα κορίτσι μάλιστα τη σκούνησε με το παπούτσι της και η Λουίζ συνέχισε να κρατάει τα μάτια της κλειστά. Το ξέρω γιατί εγώ ήμουν αυτή με το παπούτσι.

Πότε τη θαύμαζα τη Λουίζ και πότε με εκνεύριζε. Πολύ συχνά και τα δυο ταυτόχρονα.

«Είσαι τόσο παράξενη, Γουίνι», είπε από τη θέση της στην κορυφή της σκάλας.

Η Κάρεν γέλασε, το ίδιο και η Σαντέλ. Οι μύες του στομαχιού μου σφίχτηκαν γιατί μάλλον αυτό εννοούσε η μαμά όταν έλεγε ότι η ζωή μπορεί να είναι δύσκολη για ένα κορίτσι σαν εμένα. Ένα κορίτσι που ήταν πάντα ο εαυτός της, δηλαδή, και πίστευε ότι τα στοιχειωμένα σπίτια τον Μάρτιο ήταν καλή ιδέα;

Κοίταξα πίσω από τις φίλες μου ψάχνοντας τη μαμά.

Ήταν πίσω πίσω με τον Τάι και όταν τα μάτια μας συναντήθηκαν μου χαμογέλασε συνωμοτικά. *Προτιμάμε τον όρο «μοναδική», έτσι δεν είναι; έλεγε το χαμόγελό της. Μην πτοείσαι, αγάπη μου. Είσαι τέλεια και σε λατρεύω.*

Το στήθος μου φούσκωσε. Ίσιωσα την πλάτη μου.

Κοίταξα ξανά τη Λουίζ και είπα: «Ναι, φυσικά και είμαι παράξενη. Τώρα το κατάλαβες;» Χτύπησα παλαμάκια. «Λοιπόν, αρκετά φλυαρήσαμε. Τα πράγματα εδώ είναι σοβαρά, παιδιά».

Άρχισα να κατεβαίνω τα σκαλιά για το υπόγειο. Περάσαμε απ' τη μυστική καταπακτή και η Αμάντα είπε: «Εδώ μέσα έχει πολλή σκόνη».

«Ναι», επιβεβαίωσα.

Λίγα μέτρα πιο πέρα η σκάλα έστριβε προς τα αριστερά και οι εσωτερικές γωνίες των σκαλιών γίνονταν πιο απότομες.

«Αν θέλετε, πιαστείτε απ' τον τοίχο για να μην πέσετε», είπα. Όσο πιο βαθιά πηγαίναμε, τόσο περισσότερο κρύο έκανε. Και ο αέρας μύριζε διαφορετικά.

Έφτασα επιτέλους στο τελευταίο σκαλί. Μπροστά μου βρισκόταν η βαριά ξύλινη πόρτα που οδηγούσε στο υπόγειο – ή, μάλλον, όπως το έλεγαν η μάμα και ο μπαμπάς, στο δωμάτιο του λέβητα. Γιατί δεν ήταν σαν τα υπόγεια των κανονικών ανθρώπων. Δεν είχαμε τραπέζι για πινγκ πονγκ ή μπιλιάρδο ούτε αφράτους καναπέδες. Υπήρχε μόνο... *τα ραααμ...* ο λέβητας: τεράστιος, πανάρχαιος και θορυβώδης. Και σήμερα, πίσω από το λέβητα...

Η Σάντρα, η οποία περίμενε με την εντυπωσιακή στολή της μάγισσας.

Η καρδιά μου χτυπούσε βροντερά και φανταστείτε ότι εγώ ήξερα ήδη τι μας περίμενε.

Περίμενα να έρθουν όλοι κοντά κοντά. Έβαλα το χέρι μου στο μπρούντζινο πόμολο.

«Έτοιμοι;»

«Μας ξαναρώτησες και, ναι, είμαστε έτοιμοι», είπε η Λουίζ.

«Εγώ δεν είμαι», είπε η Ντίνα και μπήκε ανάμεσα σ' εμένα και την Αμάντα. Το δέρμα της ήταν υγρό και είχε ένα μεγάλο χαμόγελο στο πρόσωπό της. Το στήθος της ανεβοκατέβαινε έντονα. «Δε θα είναι πολύ τρομακτικό, ε;»

«Ε, δυστυχώς, θα είναι πάρα πολύ».

«Όχι», φώναξε η μαμά, που ήταν πίσω πίσω. Κρατούσε τον Τάι στην αγκαλιά της γιατί τα σκαλιά ήταν πολύ απότομα. «Μην ανησυχείς, Ντίνα. Θα έχει πλάκα».

«Αν θεωρείς τα φρικιαστικά και τρομακτικά πράγματα αστεία», είπα.

«Χαχά», είπε η Ντίνα. Πραγματικά είπε αυτό ακριβώς το πράγμα και προσπάθησε να χώσει το χέρι της ανάμεσα στο δικό μου και στις Αμάντας. Το έδιωξα γιατί τρία άτομα δεν μπορούν να κρατάνε χεράκι, δε γίνεται αυτό.

«Μη φοβάσαι, Ντίνα», φώναξε η μαμά.

«Φύγαμε λοιπόν», ανακοίνωσα. Γύρισα το πόμολο και μπήκαμε σαν ένα πλάσμα με πολλά πόδια στο σχεδόν θεοσκοτεινό δωμάτιο. Οι τοίχοι και το πάτωμα ήταν φτιαγμένοι από τσιμέντο, σαν ένα υπόγειο

κελί. Το μόνο φως ερχόταν απ' το διάδρομο, πίσω μας. Στη γωνία, στο βάθος, ο λέβητας σφύριζε υπόκωφα.

«Τι είναι αυτό;» είπε τσιριχτά η Ντίνα.

«Α... τίποτα», είπα με ύφος που έλεγε ότι όχι μόνο ήταν κάτι αλλά μπορεί και να την έτρωγε κιόλας.

Άφησα το χέρι της Αμάντας και γύρισα προς τους υπόλοιπους. Τους κοίταξα αφηρημένα.

«Ελάτεεεε, παιδάκιααααα», είπα με μια αργή, ανατριχιαστική φωνή. Έκανα μερικά βήματα προς τα πίσω καλώντας τους με δάχτυλα που κουνιούνταν σαν αράχνες. «Ελάτε να δείτε τι σας κρύβει η μοίρααα... αν τολμάτε!»

«Μαμά;» ψιθύρισε δυνατά ο Τάι.

«Σσος», είπε η μαμά στον Τάι. «Γουίνι, μην το παρακάνεις», είπε σ' εμένα.

Έμειναν κοντά στην πόρτα με τον Τάι, ενώ οι υπόλοιποι μπήκαμε πιο βαθιά στο σκοτάδι.

Η Κάρεν έπεσε πάνω σε κάποια και έβγαλε μια κραυγή και γέλασα ανατριχιαστικά.

«Ναι, γλυκά μου, καλά κάνετε και φοβάστε...»

«Πλάκα κάνει», είπε η μαμά στον Τάι. «Είναι η παλιά καλή Γουίνι μας. Σωστά, Γουίνι;»

Ναι, ήμουν η Γουίνι. Αλλά η «παλιά καλή» Γουίνι; Ποτέ. Ανατρίχιασα ως τη ραχοκοκαλιά και γέλασα ξανά.

Την Ντίνα την έπιασε λόξιγκας.

Η Λουίζ είπε: «Κάρεν, άου! Άσε με».

«Αναρωτιέμαι τι να κρύβεται άραγε πίσω από αυτό το απαίσιο πράγμα», είπα δείχνοντας το λέβητα. «Είναι... φάντασμα; Ζόμπι; Γαϊδούρι;»

«Γαϊδούρι;» είπε η Λουίζ.

Η Σαντέλ χαχάνισε κι εγώ συνοφρυώθηκα εκνευρισμένη με τον εαυτό μου. Δεν ήθελα να πω «γαϊδούρι». Δεν ξέρω πώς μου ήρθε.

Έδωξα τη σκέψη. Ξανάνοιξα τα μάτια μου διάπλατα και είπα: «Ή μήπως είναι... μήπως...»

«Αααρρργκ!» ούρλιαξε η Σάντρα, η οποία πετάχτηκε πίσω από το λέβητα. Έκανε έναν τρελό χορό πηδώντας απ' το ένα πόδι στο άλλο. Στο ένα χέρι κρατούσε ένα ψεύτικο σιδερένιο τσαγιερό που το κουνούσε στον αέρα. Από μέσα έβγαινε καπνός χάρη στον ξηρό πάγο που είχαμε βάλει μέσα. «Αααρρργκ! Αααρρργκ!» φώναζε συνεχώς χοροπηδώντας προς το μέρος μας.

Η Ντίνα ούρλιαξε. Η Κάρεν ούρλιαξε. Όλες μας ουρλιάσαμε και κάτι παράξενο φτερούγισε μέσα μου, κάτι που έκανε το συνδυασμό γέλιου και κραυγής να γίνει αληθινή κραυγή. Ο ήχος της –που έβγαινε από μέσα μου– με έκανε να ουρλιάζω ακόμα πιο δυνατά.

Ο Τάι άρχισε να κλαίει και η μαμά είπε: «Αχ, Τάι!» Κοίταξα προς το μέρος της και την είδα να τον κρατάει μακριά της. Το παντελόني της είχε ένα μαύρο σημάδι και το τζιν του Τάι ήταν κάπως... βρεγμένο.

Ο Τάι προσπαθούσε να χωθεί στην αγκαλιά της

βάζοντας το κεφάλι του ανάμεσα στο κεφάλι και στον ώμο της.

«Έλα, μικρέ μου», είπε η μαμά. «Θα πάμε πάνω, εντάξει; Γουίνι, νομίζω ότι κι εσείς πρέπει να πάτε πάνω τώρα».

«Μαμάαα», παραπονέθηκα.

Η Ντίνα είχε ακόμη λόξιγκα και η Σάντρα δεν είχε πια τη στάση της μάγισσας.

«Θες να σε τρομάξω;» της είπε πολύ σοβαρά.

Η Αμάντα άρχισε να γελάει και, όπως ακριβώς η αρχική κραυγή της Κάρεν μας είχε κάνει όλες να ουρλιάξουμε, το γέλιο της Αμάντας προκάλεσε ένα κύμα από γέλια, ρουθουνίσματα και χαχανητά. Ακόμα και στην Ντίνα. Ακόμα και σ' εμένα. Ειδικά σ' εμένα.

Αργότερα, όταν είχαν όλοι πια γυρίσει στα σπίτια τους, ξάπλωσα στο κρεβάτι μου και χάζευα το ταβάνι. Ένιωθα λίγη μελαγχολία που είχαν σχεδόν τελειώσει τα γενέθλιά μου. Επίσης ένιωθα κάπως... προβληματισμένη. Ήταν καλό το πάρτι μου ή όχι; Τα στοιχειωμένα σπίτια τον Μάρτιο ήταν τελικά τόσο παράξενη ιδέα;

Εντάξει, ναι, τα στοιχειωμένα σπίτια τον Μάρτιο ήταν όντως παράξενα. Αλλά ήταν υπερβολικά παράξενα; Και στο κάτω κάτω γίνεται να είναι κάτι υπερβολικά παράξενο;

Την ώρα της τούρτας η Λουίζ είχε σπρώξει το πιάτο της μακριά και είχε πει ότι έτρωγε μόνο κανονική τούρτα και όχι παράξενες τούρτες με γεύση φάντασμα. Επίσης είπε ότι το μαύρο γλάσο σε εμποδίζει να ψηλώνεις.

«Τότε φάε ένα κομμάτι από τη μέση», της είπα, γιατί μόνο τα μάτια και το στόμα του φαντάσματος ήταν μαύρα. Η υπόλοιπη τούρτα ήταν άσπρη. Έτσι κι αλλιώς, το σχήμα της τούρτας ήταν φάντασμα αλλά η γεύση ήταν σοκολάτα. Και ήταν πολύ μεγάλη αγένεια εκ μέρους της να το πει αυτό ενώ ήταν μπροστά η μαμά, η οποία είχε φτιάξει και διακοσμήσει μόνη της την τούρτα.

«Όχι, ευχαριστώ», είπε η Λουίζ υπονοώντας: *Ολόκληρη η τούρτα είναι παράξενη και όποιος τη φάει θα μείνει κοντός και παραμορφωμένος, τελεία και παύλα.*

Ξαπλωμένη εκεί στο κρεβάτι μου έστειλα τηλεπαθητικά μια γκριμάτσα στη Λουίζ. Μετά σηκώθηκα και πήγα να βρω τη Σάντρα. Η Σάντρα θα ήξερε αν το πάρτι μου ήταν υπερβολικά παράξενο ή όχι και θα μου έλεγε την αλήθεια, σίγουρα. Δεν ήταν απ' τους ανθρώπους που λένε ψέματα για να σε κάνουν να νιώσεις καλύτερα.

«Ήταν ωραίο το πάρτι μου ή παράξενο;» τη ρώτησα. Την είχα βρει στο μπάνιο. Έπλενε τα δόντια της. Το στόμα της ήταν γεμάτο αφρό.

Ανασήκωσε τους ώμους.

«Και τα δύο».

«Και τα δύο; Πώς γίνεται να είναι και τα δύο;»

Έφτυσε την οδοντόκρεμα.

«Γουίνι, σκέψου του. Για σένα μιλάμε. Φυσικά και γίνεται».

«Σάντρα!»

«Τι;» Έβαλε νερό και ξέπλυσε το στόμα της. «Είσαι παράξενο παιδί. Θα είσαι πάντα παράξενο παιδί. Αντιμετώπισέ το».

Έβαλα τα χέρια μου στη μέση μου.

«Άκου να σου πω. Δεν είμαι παιδί. Είμαι δέκα χρόνων και αυτό σημαίνει ότι έχω μπει για τα καλά στην προεφηβεία. Πριν το καταλάβεις, θα είμαι... έφηβη και θα μου μαθαίνεις να ξυρίζομαι».

Με κοίταξε απ' τον καθρέφτη.

«Μόλις επιβεβαιώσεις αυτό που είπα πριν από λίγο, ξέρεις».

«Όσοχι!» φώναξα. «Απλώς δε θέλεις να παραδεχτείς ότι μεγαλώνω, αλλά είναι η αλήθεια». Φάνηκε να το διασκεδάζει και χτύπησα πειστωμένη το πόδι μου. «Μεγαλώνω, παλιο... Σάντρα!»

Γύρισε και σκούπισε τα χέρια της σε μια πετσέτα.

«Καλά, καλά», είπε, και μου φάνηκε υπερβολικά άνετη. «Απλώς... μη νομίζεις ότι πρέπει να βιάζεσαι κιόλας, εντάξει;»

«Τι θες να πεις;» ρώτησα καχύποπτα.

«Θέλω να πω ότι πρέπει να χαλαρώσεις λίγο. Να

μυρίσεις τα τριαντάφυλλα, που λέμε. Ή, τέλος πάντων, αυτό το αηδιαστικό άρωμα από νάρκισσους που έφτιαξες».

«Νόστιμος Νάρκισσος», είπα με υπερηφάνεια. Το είχα επινοήσει προς τιμήν της Αμάντας και δεν ήταν αηδιαστικό. Αν και δεν ήταν ούτε και πολύ ωραίο. «Και ακόμη τελειοποιώ τη μυστική φόρμουλα, αν θες να ξέρεις».

«Μάλιστα», είπε και μου χάιδεψε το κεφάλι.

Τραβήχτηκα μακριά της.

«Σταμάτα να συμφωνείς μαζί μου!»

«Γουίνι, χαλάρωσε. Το μόνο που είπα είναι πως το να μεγαλώνεις είναι μια χαρά και συμβαίνει είτε το θέλεις είτε όχι, αλλά δεν είναι και τόσο τέλειο όσο φαντάζεσαι».

«Για μένα είναι», διαμαρτυρήθηκα.

«Τυχερούλα. Να το θυμάσαι αυτό όταν θα γίνει κάτι δύσκολο. Και να θυμάσαι επίσης ότι προσπάθησα να σε προειδοποιήσω».

«Θα το θυμάμαι και δε θα γίνει και δε θα θυμάμαι τίποτα!» επέμεινα. Μετά όμως μπερδεύτηκα ακόμα κι εγώ. «Ουφ!» αναστέναξα, έκανα μεταβολή και απομακρύνθηκα.

Όταν γύρισα στο δωμάτιό μου, πήγα στο γραφείο μου και έβγαλα ένα κομμάτι χαρτί σε σχήμα φράουλας από το σετ αλληλογραφίας σε σχήμα φράουλας που μου είχε κάνει δώρο η Σαντέλ. Περιλάμβανε ένα

στιλό με άρωμα φράουλας, ένα φραουλί μολύβι και μια τέλεια γόμα που ήταν ακριβώς σαν φράουλα, αλλά μικρότερη.

«Το να μεγαλώνεις είναι ακριβώς όσο τέλειο φαντάζομαι», έγραψα. «Και το να είσαι παράξενος έχει περισσότερη πλάκα απ' το να μην είσαι παράξενος, το ίδιο και το να είσαι μοναδικός, και αν συμβεί οτιδήποτε “δύσκολο”, ποιος νοιάζεται; Θα το αντιμετωπίσω όπως ακριβώς είπε η μαμά. Μπορώ να αντιμετωπίσω τα πάντα και ο λόγος είναι ότι είμαι εγώ και είμαι δέκα χρονών και είμαι φανταστική. Και μπορεί αυτό να ακούγεται ψωνίστικο αλλά δεν το εννοώ έτσι. Λέω απλώς την αλήθεια, ολόκληρη την αλήθεια και τίποτα άλλο εκτός από την αλήθεια».

Ακούμπησα το στιλό στο σαγόνι μου. Μετά συμπλήρωσα στο χαρτί: «ΥΓ. Το μαύρο γλάσο ΔΕ σε εμποδίζει να ψηλώνεις».

Γεμάτη αυτοπεποίθηση, σηκώθηκα, έπιασα την καρέκλα μου και την έσυρα ως το κρεβάτι μου. Την έβαλα πάνω στο κρεβάτι και τη στερέωσα κοντά στο κεφαλάρι. Έβαλα το σημείωμα ανάμεσα στα δόντια μου και ανέβηκα στην καρέκλα, που κουνιόταν σαν βάρκα σε τρικυμία. Σηκώθηκα αργά αργά.

Όπα! Σιγά! Έσκυφα για να βρω την ισορροπία μου και μετά προσπάθησα ξανά. Σηκώθηκα στις μύτες

των ποδιών μου και ψηλάφισα τη γυψοσανίδα που ένωνε τον τοίχο με το ταβάνι.

Ναι, σκέφτηκα όταν βρήκα αυτό που έψαχνα. Ήταν ένα κενό στη γυψοσανίδα και το είχα ανακαλύψει μια μέρα εντελώς κατά τύχη. Πετούσα στον αέρα μίνι ζαχαρωτά και προσπαθούσα να τα βάλω στο στόμα μου. Μόνο που κάποια στιγμή ένα ζαχαρωτό πετάχτηκε στον αέρα και δεν κατέβηκε ποτέ και... έτσι βρήκα τη μυστική μου κρυψώνα.

Έβγαλα το σημείωμα απ' τα δόντια μου και το άφησα στην τρύπα. Αν χρειαζόμουν ποτέ μια υπενθύμιση του ότι το να μεγαλώνεις είναι κάτι για το οποίο πρέπει να χαίρεσαι, τώρα θα ήξερα πού να τη βρω.

Έσμιξα τα φρύδια μου γιατί ήξερα πώς θα το έκανα ακόμα καλύτερο. Η Λουίζ μου είχε δώσει και μια σοκολάτα μαζί με το δώρο μου και κατέβηκα απ' την καρέκλα, πήδηξα απ' το κρεβάτι μου και την έπιασα. Μετά επανέλαβα το δύσκολο σκαρφάλωμα και έριξα τη σοκολάτα στο κενό μαζί με το σημείωμα.

Έτσι, αν είχα ποτέ προβλήματα, θα είχα το σημείωμα και τη σοκολάτα για να μου φτιάξουν τη διάθεση. Ζήτω! Και μάλιστα η σοκολάτα ήταν δώρο της Λουίζ, κάτι που θα αποδείκνυε ακόμα πιο έντονα αυτό που έγραφα στο σημείωμα. Δεν ήμουν σίγουρη πώς ακριβώς, αλλά το ήξερα ότι έτσι ήταν.

Άκουσα στα σκαλιά βήματα, οπότε κατέβηκα βιαστικά απ' το κρεβάτι και έσυρα την καρέκλα πίσω

στο γραφείο μου. Χώθηκα κάτω απ' τα σκεπάσματα τη στιγμή που μπήκαν μέσα η μαμά και ο μπαμπάς να μου πουν καληνύχτα. Έκανα ότι είμαι ξαπλωμένη για αιώνες. Ήμουν ένας γαλήνιος μικρός άγγελος.

«Πέρασες ωραία, τουρτο-Γουίνι;» είπε ο μπαμπάς.

«Αχ, όχι», είπα, γιατί είχα ακόμη διάθεση ειλικρίνειας. Και γιατί είχε πλάκα να δουλεύω τη μαμά και τον μπαμπά.

«Αχ, Γουίνι, δεν πέρασες καλά;» είπε η μαμά και πλησίασε ανήσυχη.

«Όχι», είπα. Περίμενα ένα δευτερόλεπτο... δύο... και μετά δεν άντεξα άλλο. «Δεν πέρασα απλώς καλά. Πέρασα τέλεια. Και ξέρετε γιατί;»

«Ανυπομονώ να μάθω», είπε ο μπαμπάς.

«Γιατί φέτος θα είναι τέλεια χρονιά και δεν κάνω καθόλου πλάκα». Χαμογέλασα φαρδιά-πλατιά και αγγελικά. «Είναι τέλειο να είσαι δέκα χρονών».

Η ζωή της Γουίνι αλλάζει!

Η Γουίνι είναι πολύ αυθόρμητη και της αρέσει, αν και καμιά φορά έρχεται σε ελαφρώς... δύσκολη θέση. Σύντομα θα κλείσει τα δέκα και αυτό σημαίνει ακόμα περισσότερες περιπέτειες και ακόμα περισσότερες ευθύνες. Η Γουίνι καταφέρνει πάντα να βρίσκει, όμως, σε καθετί στη ζωή της το πιο παράξενο, το πιο διαφορετικό και το πιο όμορφο. Θα γελάσετε πολύ με τη Γουίνι, καθώς μήνα με το μήνα ανακαλύπτει ότι το να γίνεσαι δέκα χρόνων σημαίνει πολύ περισσότερα απ' ό,τι αρχικά φαίνεται.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

Από 10 ετών

ISBN 978-960-496-526-7

9 789604 965267

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΜ. 10805

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΜΠΕΙΡΙΑ